

„Židovstvu se připisuje zvláštní nadání na obchod a ustavičně se to odvozuje od jeho předoasijského rázu. Nic není chybnější než takové pojetí, protože spočívá na bohužel již velmi pokročilé judaizaci našeho myšlení. Lichva zůstává lichvou a podvod podvodem, ať už jsou páčány ve velkém nebo v malém, zvláště jsou-li skrývány pod státnickou moudrostí, která sama však spočívá na pokročilém rozkladu. „Správné může spočívat na zřejmém omylu, a zvrácené na zjevené pravdě,“ říká s výsměchem Rathenau. Národy si nechaly nasadit bláznovskou čapku s rolničkami, v níž se mohou cítit dobře, protože již ztratily schopnost to poznat.

Židé nikdy nebyli rolníky tak, jako nikdy nebyli skutečnými nomády. – Bajky o tom, že zanechali rolnictví „z donucení“, jsou již definitivně pohřbeny vzdor početným nesmyslným pokusům židovských historiků, rabinů atd. o prokázání opaku. Sám Sombart konstatuje: „Bylo by už opravdu načase, aby zmizela zkazka o tom, že Židé byli během evropského středověku – a v zásadě až ‚od křížáckých válek‘ – přinuceni k lichvářským obchodům, ‚protože jim byla všechna ostatní povolání uzavřena‘. Dvoutisícileté dějiny židovské lichvy až do středověku prokazují naprosto jasně nesmyslnost takové historické konstrukce.“ 62 – Tím automaticky padají také ostatní zkazky o nomádství. Židovstvo je přirozeným protikladem přírody, jehož životními podmínkami není prostředí, nýbrž umělý a omezený svět lidí. Na tom spočívá také označení Židovstva „za „umělý produkt“ u Chamberlaina i Lagardeho. Pokud by bylo Židovstvo vyloučeno z lidského prostředí, kdyby bylo odkázáno na přírodní prostředí, muselo by svou „vlastní vyvolenost“ zaplatit stejně tak „vlastní smrtí“. A protože se svět lidí dobrovolně nestává objektem jeho vykořisťování, musí jím být podváděn, zcela lhostejno jakým způsobem, nejlépe ovšem tak dlouho a tak intenzivně, až takovému vykořisťování samo vychází vstříc jako v současnosti. Lež a podvod jsou nezbytnými prostředky Židovstva, a chceme-li to tak definovat, jsou současně jeho přírodou „posvěceným“ způsobem bytí, jímž může vůbec existovat! Židovstvo jej uplatňuje ve velkém i v malém, v klamání celých národů jako v podvádění jednotlivců. Jinak prostě nemůže! Židovstvo mluví o „hospodářství“ a myslí tím „vykořisťování; mluví o „rovnoprávnosti“ a myslí tím své „panství“; mluví o „svobodě“ a má tím na mysli svou „nesnášenlivost“ – slovem, Židovstvo je jedna jediná lež!

Výsledkem jeho přítomnosti je rozklad a zánik, definitivní konec těch národů, v nichž žije. Ostudně Židy pronásledovaný Eugen Dühring je poznal dokonale. Píše o tom: „Jednostrannost abstraktního národohospodářského učení, které vždy počítá jen s normálním během věcí, si jako takové vůbec nevšímá nesmírného vlivu podvodu. Také ekonomické rozdělování se utváří tak říkajíc podle přírodního zákona podvodu, tj. podle míry působnosti všech špatných osobních i věcných prostředků a velikostí přivlastňování. Výbojům v politice odpovídají podvodná vymámení, lsti a lup v ekonomice. V této oblasti Hebrejci v dějinách vždy vynikali, a to, co nazývám velmi zdvořilým slovem rasová ekonomie, není v zásadě nic jiného, než obchodní lež a podvod. Kromě toho se rozumí jaksi samo sebou, že to není obchodní jednání, ani kapitálová moc, co má za následek tak obrovskou míru podvodu a národohospodářského vykořisťování lichvou tak, jak jich Hebrejci vždy a všude dosahovali. Funkce pouze nabízí příležitost, ale je to rasové založení, které teprve obchodu dodává zlodějský a loupeživý charakter.“ Nezřízený pud, chtivost kořisti nestrpí žádných přestávek; Židovstvo se jich nemůže zřeknout stejně tak, jako nemůže vyjít z vlastní kůže. Nejohrovnější ze všech představ Pro Židy je, kdyby jim jejich Bůh přikázal: „Žid už nadále nebude cizincům půjčovat peníze.“ – Zajisté, neboť to by byl neodvratný konec, protože z „půjčování peněz se zrodil kapitalismus“, uvádí Sombart. „Právě v půjčování peněz se zcela zřetelně poprvé objevuje možnost vydělávat peníze bez vynaložení nějaké zvláštní námahy, jinak řečeno i bez použití síly nechat na sebe pracovat jiné.“ To je řečeno zcela správně, protože v půjčování peněz na úrok je jedna z možností parazitní formy bytí, přizpůsobené svému lidskému okolí.“

„Co byly všechny revoluce počínaje francouzskou roku 1789 přes bolševickou na podzim 1917 a německou na podzim 1918? Nic jiného než násilné a krvavé přizpůsobení způsobu života národů stále krutějšímu vykořisťování Židovstvem za pomoci ‚nejvíce judaizovaných domorodců‘. Ti nejlepší z nich naopak platí vlastní krví! Bez ohledu na prázdné žvanění hesel zůstává ve skutečnosti jen instinktem vedený společenský parazit, který revolucemi šplhá na vyšší stupeň vykořisťování živících jej národů. Je samozřejmé, že pokračující rasové křížení připravuje Židovstvu půdu a usnadňuje mu další zhoubnou činnost.“

„Mezi současným židovským bankéřem a dřívějším židovským lichvářem není v zásadě žádný větší rozdíl, protože činnost obou je principiálně naprosto stejná. Rovněž moderní bankéř především nedělá nic jiného, než půjčování peněz na zástavy. Zisk, který z toho má, rovněž není menší než ten, který shraboval někdejší lichvářský Žid, spíše naopak. Protože bankéř půjčování peněz na zástavu provádí na vyšším technickém stupni, je i jeho zisk často ještě neporovnatelně větší. A rovněž metody, jimiž bankéř zvyšuje svá aktiva, postrádají jakoukoli stopu sentimentality. Jediný rozdíl spočívá v tom, že rdoušení malých velkými dnes probíhá nehluchněji a skrytěji než dříve. Přesto nebo proto nemá moderní bankéř ve veřejném mínění tak špatnou pověst jako dřívější lichvářský Žid. Prostá příčina toho spočívá v tom, že v naší době se již monetární hospodářství beze zbytku prosadilo. Z toho pak nezbytně plyne, že hromadění a zvyšování individuálních profitů se stalo pro všechny samozřejmým právem, tedy pro křesťany i pro Židy. Tím se všechny funkce monetárního hospodářství staly tak říkajíc ‚počestnými‘. Za pohoršující platí tak nanejvýš neobratnost ve vydělávání peněz.“

„Všude, ve všech zemích a dobách, kam přirozenost Židy pudila, se opakovaly tytéž události. Je lhostejné, zda se odehrály v Egyptě, Portugalsku, Španělsku, ve Francii nebo v Německu. Ve všech nordických kmeny ovládaných územích byli Židé plně tolerováni. Nikdo jim neprojevoval sebemenší zaujatost nebo nedůvěru, nebylo jim bráněno v ‚putování‘, kdekoli se usadili, nikdo se nedotýkal jejich majetku a nijak je neutlačoval. Přirozené snášenlivosti nordické rasy byla zpočátku ‚intolerance‘ něčím neznámým. Zákony, které z rasového instinktu – jako např. u Gótů ve Španělsku – zapovídaly míšení krve s odlišnými, byly přesto v té době provázeny naprostou tolerantností k cizím druhům. Ve všech zmíněných zemích se Židé na svůj způsob brzy domohli velkého bohatství. ‚Odcizené kořisti‘ využívali k získání dalších výhod pro sebe. Uměli se udělat nepostradatelnými knížatům, králům i císařům, všemožně podporovali lehkomyšlnost a nádherymilovnost nordických dobyvatelů, která je zaváděla k úpadku. Půjčovali vládcům peníze na stále vyšší úroky a navíc si ještě nechávali potvrzovat privilegia. Jakmile byli takto zajištěni, tím nejkrutějším způsobem vykořisťovali místní obyvatelstvo. Peněžní obchod s knížaty a králi se Židům znamenitě vyplácel, protože je chránil před obrannými projevy vysávaného a ožebračovaného lidu. Všeobecná bída a z ní plynoucí pobouření vůči Židům, ‚vozících se ve zlatem a stříbrem zdobených kočárech‘, musely zákonitě překročit všechny meze dříve, než se panovníci viděli nuceni zasáhnout. Ne vždy včas, aby sebeobrana trýzněného lidu nepřšla v otevřenou násilnost. Nicméně účinek vrchnostenských opatření i svépomocné akce lidu nikdy neměly dlouhého trvání. Úskoky, podvody, úplatky a dary se Židé vždy znovu dostali do dřívějších postavení a hra začala nanovo – na účet obyvatelstva.“

„Halasný pokřik o ‚pronásledování Židů‘, o ‚ubohých a utiskovaných dítkách Izraele‘ rovněž patří k životnímu stylu parasitismu. Jde o stejný podvod jako popírání důvodů, které vedly k sebeobraně hostitelských národů. ‚Není zde sebemenší důvod k obviňování křesťanů, že by se jako první chovali k Židům nepřátelsky nebo je utiskovali pro jejich náboženství. Naopak, právě křesťané měli důvody pro své žaloby na Židy!‘ Sám židovský historik Kayserling přece říká: ‚Od nejstarších dob se Židé zabývali peněžním a směnkovým

obchodem, který protižidovští kronikáři označovali za lichvu. ... V potřebách lidí podle příkladu vladařů pak lichva nacházela všude živnou půdu. “ Rozlišovat mezi reálnou produkcí a lichvou je pro každého Žida zcela nemožné, což Kayserling svými slovy bezděky potvrzuje. Co však ve všech vědeckých i nevědeckých podáních není vůbec zmiňováno, jsou zoufalství a bída, které zmíněnému „peněžnímu a směnkovému obchodu“ vytvářely živnou půdu. Židovská lichva působila zničení hospodářské existence tisíců a tisíců, ba spíše milionů křesťanů, rozvrat rodin a manželství, zničení celých pokolení, zkázu veškeré mravnosti, sebevraždy – které dnes Židovstvo drze nazývá dobrovolnou smrtí –, a především „nenarozené“ ze vzrůstajících se středních vrstev všech národů, jejichž zplození zabránila.

Právě tyto společenské vrstvy byly odedávna v trvalém styku se Židy ve městech, byly tudíž těmi nejčastěji poškozenými oběťmi podvodu a lichvy. V nich se však oslabovala nejlepší síla národů. Židovstvo nejenže připravovalo národy o materiální statky, což by ještě nebylo nejtragičtější, ale ochuzovalo je o „lidi“, tedy o to nejcennější, co národ vůbec může mít. Židovstvo je ustavičně působící prvek negativního výběru ve všech nordických národech. Čím bylo Židovstvo více než tisíc let v německém národu, tím je i dnes v rozsahu, který již nelze ani odhadnout. “

„Je již v povaze parazitní antirasy, že musí působit na zkažení a zničení hostitelského národa ve všech oblastech života, pokud nenarazí na dostatečný odpor. Čím více se Židovstvu dařilo a daří přizpůsobovat způsob života národů svému, tím větší rychlostí pak zmíněný proces probíhá! Zmíněným ‚přizpůsobováním‘ není nic jiného než již probíhající ‚judaizace‘, tj. přeměna dosavadního způsobu života národa na takový, který je prospěšný Židovstvu! A vstřícnost národů znovu vyžaduje přizpůsobení Židovstva již dosaženým výsledkům takového procesu, což jen vyvolává jeho další pohloubení a upevnění. V tom je celý význam a smysl jak ‚emancipace Židů‘, tak i ‚politického sionismu‘. Judaizace je postupné zrychlování rozkladu ochromováním duchovních schopností Nežidů!“

„Židovstvo nikdy nemělo mravnost a také ji nemůže mít. Pokud vůbec mluvíme o mravech, pak můžeme za židovskou mravnost považovat nanejvýš „nemravnost“. Židovstvo také nemůže německému národu vnutit jiný „příklad“, jak se Günther obává, protože by si napřed muselo samo vytvořit to, co je mu jako netvůrčí antirase doslova odepřeno. Působnost parazitní antirasy ve svém lidském prostředí je identická s jeho ponížením a ustavičným strháváním všech zábran tvůrčího ducha, soustavným ponižováním, které naopak Židovstvo vychvaluje jako „pokrok“. Ten směřuje k „pohlavnímu kolektivismu“, který Dühring viděl přicházet již před 70 lety. „Pohlavní kolektivismus je prostředek, který takové zkaženosti doporučuje a pokud je to možné, také je již v jisté míře praktikuje. ... Vede k „psychickému i duševnímu chátrání mládeže – jen tento drastický výraz vystihuje jádro věci. ... Nepřirozenost, která v něm spočívá, je vůbec tím nejhorším ze všeho. A dokonce i materiální kolektivismus (marxismus) je v porovnání s pohlavním kolektivismem ještě poměrně neškodný“.

Rozkladné působení Židovstva v životě národů nelze v jeho celém rozsahu ani dost dobře odhadnout. Jsme mnohem více judaizováni, než většina z nás vůbec tuší. Hluboko do základů současné rodiny zasahuje odcizení, a rovněž pokračující rasové křížení přispívá k jejímu pozměňování a uvolňování. Židovstvo prostě musí každou mravnost ze svého okolí zdeformovat a – zničit.

Separování Židovstva bylo z jeho strany záměrné, pokud to bylo výhodné pro jeho „vyvolenost“. Teprve poté, co jeho chtivost kořisti vyvolala nezbytnou sebeobranu, se stalo

ghetto vnuceným institutem. Život však nezná hermetickou izolovanost, zvláště ne v případě parazitní antirasy. Čím větší byl národům odcizený blahobyť a kořist, tím nespoutaněji se musely projevovat vrozené rasové vlohy Žida. O to snadnější pro něj také bylo a je ničit mravnost svého okolí. Stále více nadaných a talentovaných jedinců v našem vlastním národě podléhalo tomuto záluďnému ovlivňování, byli za to chváleni, podporováni a vyzdvižováni, a tím sami sloužili k zániku vlastního druhu. „Nepřirozená sexualita“ již pronikla celým životem otráveného národa. Z tisku, divadla i kina se na nás valí hotová záplava nejnižších pudů. Cokoli tvůrčího je potlačováno a živoří – až nakonec podlehne. Nordičtí lidé zde budou ještě i dlouho potom, ale již ne hrdinsky smýšlející. Naše mravnost se rozloží v dosud nevídaném a neznámém rozsahu, a co děláme my? – Mlčíme! Dokonce i ti, kteří jsou přírodou nadáni a povoláni proti tomu bojovat, nechápou holou skutečnost! A zbytek ještě tleská – vlastní zkáze! Kdo se sám vzdává, zahyne. O Židovstvu však můžeme prohlásit, že síla Sionu je mohutná „pouze“ v destrukci

(Arno Schickedanz, Sozialparasitismus im Völkerleben, Lotus Verlag, Leipzig 1927, přeložil Jaroslav Voříšek 2009)